

„Они треба да запамте и да нађу утеху у чињеници да точкови међународне правде међу споро, али на ситне комаде .“ [\[1\]](#) Ове човечне речи изговара бивши судија УН за ратне злочине и аутор књиге „Злочини против човечности: Борба за глобалну правду“.

Нема боље илустрације садистичке суштине „глобалне правде“ која меље на ситне комаде. Оваквој правди биће управо изручен генерал Ратко Младић кога је та иста глобална правда давно оптужила за ратне злочине.

Они су жртве

Наравно, најважније је ко су то „они“ који треба да запамте? Према истом аутору, то су „неке од Младићевих жртава које узнемарива чињеница...“ Поставља се питање како жртве може било шта да узнемирава и зашто би се жртвама тако енергично и експлицитно од стране уваженог судије обећавала врло сурова освета у виду „млевења на ситне комаде“, уместо најобичније непристрасне правде.

Логичке неравнине најбоље упућују на скривену, али застрашујућу поруку, која се крије иза овог текста. Говор у име жртава је прва логичка манипулација. Они не суде у своје име, већ у име жртава. Ко су жртве, а ко целати одређено је давно, на самом почетку игре, подизањем оптужнице на „точкове правде“. Чиме су жртве „узнемирене“, а чиме не, саопштавају им касније жртве лично, иако су покојне.

Претња у име жртва чини другу манипулацију. Овде је правда замењена осветом. Освета у име жртава реafirмише пагански принцип убилачке борбе за опстанак између нас и њих. Они који нису ми морају нестати, јер нам се супротстављају.

Трећа манипулација односи се на појам жртве. Жртве, наводно, прете онима који се супротстављају њима, делиоцима правде. Жртве су немоћне да се саме освете, па то препуштају јачима од себе, који су уз то и живи. Али јаки су из позиције моћи, већ на почетку играказа, одредили ко ће бити жртва њихове освете. То ће бити они који се супротстављају њиховом сценарију, дакле Срби. Следи, да су Срби жртве. И заиста, онај ко себе сматра Србином схватиће врло јасно утешне речи са почетка текста – биће самлевен. Ситни комади су овде стилски потпунио сувишни!

Он није херој

Он је историјски следбеник злочинаца из Немачке и Јапана из времена Другог светског рата. Ово тврди исти судија глобалне правде, чије смо речи цитирали на почетку текста, замерајући истовремено Хашком суду што пише историју уместо да дели правду. Оваква квалификација оптуженог упућује на то да се жал судије не односи на историју, већ на неефикасност „млевења“ и наравно, протраћени новац који је време!

Први који је скренуо пажњу на актуелну медијску презентацију генерала Ратка Младића као антихероја, био је лидер напредњака Томислав Николић (Утисак недеље, ТВ Б92, 29.5.2011). Ратко Младић је шлогирани чичица извучен из мемљиве собице који бунца о свему и свачему... Ко не верује нека упореди његове слике некад и сад! Ко сумња нека се упита зашто генерал размењује пиштоље за јагоде и телевизор.

Да би био ухапшен славни генерал морао је постати онемоћали и излапели старац. Они који комуницирају са жртвама морају им објаснити прави разлог херојевог шеснаестогодишњег боравка на слободи: „Он ће се сада појавити у Хашком суду као умањена и демистификована личност –нечовечни серијски убица, а не херој.“ [\[2\]](#)

Друштво које остане без сопствених симбола, ритуала и хероја губи свој идентитет и нестаје. Ритуали победе и поноса биће замењени ритуалима пораза и понижења, слике хероја биће замењене сликама антихероја. У манипулативном нападу на идентитет који је опаснији од напада оружјем и пропагандним лажима, преостаје још само један корак – напад на духовне вредности, на само језгро културног идентитета. И он је ту!

СПЦ је за чишћење

„Она има посебну дужност... да очисти Српску православну цркву...” речи су часног судије глобалне правде. Ове речи више приличе екуменском инквизитору постмодерног доба. А ко је „она“ пред коју је стављен тако свеобухватан задатак? То је Србија, која „мора још да се искупљује пре него што осигура чланство у ЕУ“. [3]

Своју оптужницу која је и пресуда, велики инквизитор почиње речима „опште је познато“. Када је нешто опште познато тешко је не поверовати да је истинито, нарочито ако је човек простодушан и необавештен. И заиста, тешко је не поверовати да „Црква... има дубоку везу са убилачким аспектима српског национализма“.

Тако дођосмо до тужног краја ове тужне приче која је започела као прича за застрашивање плашљивих. Фантазам млевења оних који се супротстављају њима, остаје огољен и јадан када се укаже његова суштина – дубока мржња према другим народима и њиховим културама, према свима који не прихватају културу Империје и не плаше се њене моћи.

Шта још рећи о моралу осветничке правде са позиције надмоћне силе. Тешко је наћи боље речи да се она окарактерише од оних које је сама употребила у своме говору. Можда њену суштину могу блиставије да осветле једино речи песника: „Коме закон лежи у топузу, трагови му смрде нечовештвом.“ Заиста, када се правда састоји у освети, онда злочин који се осуђује постаје оправдан. Ланац насиља тако бива продужен. Да ли је ова епизода „светске правде“ само припрема за нове империјалне игре у којима ће ови бити жртве, а они постати праведници. Одговор се сам намеће.

Жртве би вероватно протестовале против овакве правде, да могу.

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/tema-dana/Greske-koje-na-sudjenju-Mladicu-treba-izbeci.sr.html>

[2] исто

Империјална правда и њен морал

Пише: Драган Митровић
уторак, 31 мај 2011 11:53

[\[3\]](#) ИСТО